

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **MUDr. S. R.**, zastúpenej JUDr. M. V., proti odporcovi **U.**, o **neplatnosť výpovede**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 8 C 443/2004, o dovolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. februára 2010, sp. zn. 6 Co 346/2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 25. februára 2010, sp. zn. 6 Co 346/2009 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 2. mája 2006, č.k. 8 C 443/2004-126 návrh navrhovateľky na určenie, že výpoveď daná odporcom dňa 4. mája 2004 podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce je neplatná a jej pracovný pomer u odporcu stále trvá, zamietol. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal v zmysle ustanovenia § 142 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 27. februára 2007, sp. zn. 6 Co 470/2006 odvolanie navrhovateľky podľa § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p. ako oneskorene podané odmietol. Zároveň vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil § 204 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 47 ods.1, 2 O.s.p. Pri svojom rozhodovaní vychádzal z toho, že písomné vyhotovenie napadnutého prvostupňového rozsudku bolo právnomu zástupcovi navrhovateľky po neúspešných pokusoch o doručenie (22. augusta 2006 a 23. augusta 2006) uložené na pošte dňa 23. augusta 2006 a v zmysle § 47 ods. 2 O.s.p. sa tretí deň od uloženia, t.j. 26. august 2006 považuje za deň doručenia. Zákomom stanovená 15 dňová lehota na podanie odvolania teda začala navrhovateľke plynúť

dňom 27. augusta 2006 a táto jej plynula do 11. septembra 2006 (pondelok, riadny pracovný deň), ktorým dňom táto lehota uplynula márne. Keďže odvolanie bolo podané na pošte dňa 18. septembra 2006, bolo tak urobené zjavne po uplynutí zákonom stanovenej lehoty na odvolanie (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a tento nedostatok bránil vecnému prejednávaniu odvolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie navrhovateľky uznesením z 22. júla 2009, sp. zn. 5 Cdo 115/2008 napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, keď dospel k záveru, že odmietnutím odvolania navrhovateľky ako oneskorene podaného, hoci pre takéto rozhodnutie neboli splnené podmienky, jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Krajský súd v Bratislave následne rozsudkom z 25. februára 2010, sp. zn. 6 Co 346/2009 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil. Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu. Mal za to, že predmetná výpoveď z pracovného pomeru zo dňa 4. mája 2004 netrpí žiadnymi formálnymi nedostatkami, ktoré by zakladali jej neplatnosť. Bola podpísaná riaditeľom odporcu, ktorý bol na to ako štatutárny zástupca oprávnený, a navrhovateľke bola riadne doručená. Skutok, ktorý predstavuje závažné porušenie pracovnej disciplíny, bol vo výpovedi postačujúcim spôsobom konkretizovaný tak, že ho nie je možné zameniť s iným skutkom. K závažnému porušeniu pracovnej disciplíny došlo 4. marca 2004, kedy sa tiež odporca dozvedel o dôvode výpovede. Dvojmesačná výpovedná lehota uvedená v § 63 ods. 3 Zákonníka práce začala plynúť 5. marca 2004 a uplynula 4. mája 2004. Odporca doručil výpoveď navrhovateľke 4. mája 2004, teda včas. Odporca výpoveď prerokoval s príslušným odborovým orgánom 3. mája 2004. Odvolací súd považoval tiež za správny záver súdu prvého stupňa, že prípadné porušenie Pracovného poriadku pri riešení porušenia pracovnej disciplíny, nemôže samo o sebe spôsobiť neplatnosť výpovede. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dovolanie navrhovateľka, ktorá navrhla rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnila ustanovením § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. a § 237 písm. f/ O.s.p., tvrdiac, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Za takú vadu označila skutočnosť, že odvolací súd rozhodol vo veci napriek tomu, že uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o zrušení a vrátení veci na ďalšie konanie ešte nebolo právoplatné, nakoľko nebolo doručené. Podľa názoru navrhovateľky jej tým odvolací súd odňal možnosť predložiť súdu nové dôkazy podľa § 205a ods. 1 písm. d/ O.s.p. V dôvodoch dovolania rozoberala skutkový a právny stav veci.

Odporca navrhol dovolanie navrhovateľky zamietnuť a napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako dôvodný v plnom rozsahu potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr to, či dovolanie navrhovateľky smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné a nejde ani o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie nie je prípustné ani podľa

ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že odvolací súd sa neodchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v uznesení z 22. júla 2009, sp.zn. 5 Cdo 115/2008.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

So zreteľom na navrhovateľkou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednáwanej veci jej súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm.f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci ide.

K odňatiu možnosti navrhovateľky pred súdom konať malo podľa jej názoru dôjsť tým, že odvolací súd rozhodol vo veci napriek tomu, že uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o zrušení a vrátení veci na ďalšie konanie ešte nebolo právoplatné, nakoľko nebolo doručené.

Dovolací súd po preštudovaní spisu dospel k záveru, že navrhovateľka vytýka túto vadu konania dôvodne.

Z obsahu spisu vyplýva, že uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22. júla 2009, sp. zn. 5 Cdo 115/2008, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, bolo odvolacím súdom doručené právnemu zástupcovi navrhovateľky a odporcovi dňa 15. marca 2010 (č.l. 195 spisu). Odvolací súd opätovne rozhodol vo veci postupom bez nariadenia pojednávania dňa 25. februára 2010. Predmetné rozhodnutie dovolacieho súdu teda v čase rozhodovania odvolacieho súdu nebolo ešte právoplatné, nakoľko nebolo účastníkom konania doručené. Takýto postup odvolacieho súdu je pochybením, ktoré malo za následok znemožnenie uplatnenia procesných práv navrhovateľky v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.

Uvedená skutočnosť, že došlo v konaní k procesnej vade podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne. Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k potrebe zrušiť napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, nezaoberal sa dovolací súd ďalšími námietkami navrhovateľky uvedenými v dovolaní.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu podľa § 243b ods. 2 O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného i dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 9. novembra 2010

JUDr. Vladimír M a g u r a, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová